

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ch. K. L.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
t. č. pobytem ve Věznici Bělušice, Bělušice 66, 435 26 Bečov,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-152610-6/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-152610-6/SO-2020, jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-1231-9/ZR-2020, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.).
2. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně textem: „Podle § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se panu L. Ch. K. stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí Komise o odvolání, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestů odnětí svobody.“ Výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný potvrdil.
3. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a žalovaný v rozporu s § 3 téhož zákona nedostatečně zjistil skutečný stav věci. V neposlední řadě žalovaný podle žalobce porušil § 2 a § 36 odst. 3 správního řádu, § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a § 174a téhož zákona. Konstatoval, že mu fakticky nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud žalobce požádal o zastavení správního řízení, mělo být podle něj správnímu orgánu zřejmé, že buď nemá dostatečnou jazykovou znalost, aby pochopil, co po něm správní orgán chce, nebo že se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit chce.
5. Žalobce vytýkal správnímu orgánu nedostatečné posouzení nepřiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 181/2020 a 8 Azs 297/2019 žalobce konstatoval, že žalovaný zcela bagatelizoval dopad vydaného rozhodnutí do jeho rodinného života, neboť se naprosto nezabýval dokazováním ohledně toho, jakým způsobem se výkon trestu odnětí svobody promítl do jeho vztahu s rodinou, do jaké míry došlo k narušení rodinných vazeb, jak často jej manželka navštěvuje a jak zvládá život bez něj. K nepřiměřenému zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce dále poznamenal, že se jedná o neurčitý právní pojem a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014, 5 As 102/2013 a 8 As 68/2012. Namítal, že správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení dopadů k osobě žalobce i jeho manželky. Připomněl, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má zde manželku, se kterou bydlí ve společné domácnosti a pro kterou zrušení povolení trvalého pobytu jejího manžela má fatální důsledek. Odloučení manželů poté žalobce hodnotil jako rozporné s čl. 8 Úmluvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Podle žalobce se správní orgány nijak nezabývaly čl. 9 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), podle kterého je nutné zkoumat ohrožení veřejného pořádku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 144/2020 a konstatoval, že správní orgány neposuzovaly jeho trestnou činnost a jeho úlohu v ní, podle které bylo možné posoudit i případnou nepřiměřenost vydaného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Otázka ohrožení veřejného pořádku žalobcem byla ze strany správních orgánů rovněž akcentována. Žalovaný byl přesvědčen, že spisovým materiálem je prokázáno, že se žalobce dopustil dvou úmyslných trestných činů a jeho jednání je nutné považovat za závažné ohrožení zájmů České republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 21. 4. 2021 právní zástupce žalobce konstatoval, že bylo porušeno žalobcovo právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Poukázal na odchylky mezi rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a žalovaného, kdy v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že žalobce žádal o přerušení řízení, kdežto v žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žádal o zastavení řízení. Pokud žalobce žádal o přerušení řízení, je z této jeho snahy patrné, že se chtěl s obsahem správního spisu seznámit, ale vzhledem k tomu, že byl ve výkonu trestu, nemohl tak učinit. Z důvodu, že se nemohl seznámit s obsahem správního spisu, neuplatnil žalobce ani ve svém odvolání námitku nepřiměřenosti rozhodnutí. Dále právní zástupce žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 181/2020, 8 Azs 297/2019 a 2 Azs 144/2020. K argumentu, že žalobce může kontaktovat svou rodinu na základě krátkodobého víza, právní zástupce žalobce uvedl, že s ohledem na protipandemická opatření a trestní minulost žalobce je nepravděpodobné, že by takové vízum k návštěvě rodiny získal. Podotkl, že ze sdělení žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně jednoznačně vyplývala jeho vůle zúčastnit se předmětného správního řízení. Z výzvy správního orgánu nebylo patrné, jak se může s podklady rozhodnutí seznámit, a nebylo v ní uvedeno, že mu případně podklady rozhodnutí budou zaslány. Právní zástupce žalobce trval na tom, že vyjádření žalobce i s ohledem na to, že se jedná o cizince, mělo být vyloženo jako projev vůle seznámit se s podklady rozhodnutí.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání konstatovala, že v daném případě byl naplněn důvod k ukončení trvalého pobytu žalobce. V případech, kdy cizinec je ve výkonu trestu odnětí svobody, postupují správní orgány tak, že pokud cizinec vyjádří vůli seznámit se s podklady rozhodnutí, jsou podklady doručeny do věznice, aby do nich mohl nahlédnout, a případně je mu poskytnut i tlumočník. Žalobce však na výzvu, zda se chce seznámit s podklady rozhodnutí, reagoval žádostí o zastavení řízení, kterou správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako žádost o přerušení řízení. Nelze požadovat po správním orgánu, aby interpretoval návrh na zastavení řízení jako vyjádření vůle cizince seznámit se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s podklady rozhodnutí. Žalobce pobýval na území České republiky dlouhodobě a měl by jasně formulované výzvě rozumět. K otázce možnosti uplatnění námitky přiměřenosti pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že tuto námitku mohl žalobce uplatnit kdykoli. Upozornila na to, že žalobci nebylo nikdy přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, nezískal je s povolením k trvalému pobytu, ani dodatečně o jeho přiznání nepožádal. Zdůraznila, že otázka přiměřenosti rozhodnutí se v souladu s právní úpravou nemusí posuzovat vždy, pouze tam, kde to stanoví zákon, což v tomto případě nebylo, nebo v případě, že cizinec vznesl námitku. Námitka nepřiměřenosti rozhodnutí byla vznesena až v odvolacím řízení a žalovaný se s ní řádně vypořádal v tom rozsahu, jak byla přednesena, tj. ve vztahu k zásahu do soužití s manželkou žalobce, na který žalobce v odvolání poukazoval. Pověřená pracovnice žalovaného připomněla, že důkazní břemeno v otázce přiměřenosti tíží cizince. K žalobcem zmíněným judikátům konstatovala, že se týkají otázky vyhoštění a případu, kdy přiměřenost musí být posuzována ze zákona. Pouze jeden z těchto judikátů se podle pověřené pracovnice žalovaného týká právně obdobného případu, ovšem v něm byl posuzován vztah k nezletilému dítěti, kdy musí být vždy brán zřetel na nejlepší zájem dítěte.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že v něm absentují zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí jak k osobě žalobce, tak jeho manželky. Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Správní orgán prvního stupně se přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce věnoval především na straně 2 až 4 svého rozhodnutí. Upozornil na skutečnost, že ačkoli není v daném případě povinen se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat, věnoval se uvedené otázce s ohledem na znění čl. 8 Úmluvy. Správní orgán prvního stupně poukázal na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že v dané věci jistě k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky dojde. Tento zásah si ovšem žalobce přivodil sám svou trestnou činností, které se měl vyvarovat. Zároveň správní orgán prvního stupně poukázal na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné mimořádné a ani závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaný k otázce přiměřenosti na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stranách 6 až 10 napadeného rozhodnutí shodně jako správní orgán prvního stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že po celkovém posouzení případu a vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Podrobně se vyjádřil i k žalobcem namítanému porušení čl. 8 Úmluvy a k rodinnému životu žalobce a jeho manželky.

13. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné. Soud současně konstatuje, že na straně žalovaného nezjistil ani žádné porušení povinností odvolacího orgánu vyplývajících z § 89 odst. 2 správního řádu. Ostatně žalobce ani neupřesnil, v čem konkrétně mělo toto porušení povinností spočívat.
14. Pro úplnost soud uvádí, že správností úvah žalovaného ohledně přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, potažmo čl. 8 Úmluvy se bude zabývat níže.
15. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce ohledně porušení jeho práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně již v oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 4. 2020 ve věci zrušení povolení trvalému pobytu (žalobci doručeno dne 7. 5. 2020) poučil žalobce mimo jiné o tom, že má jako účastník řízení právo ve smyslu § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36 a § 38 správního řádu uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, tedy navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí, nahlížet do spisu a požadovat, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Poté, co správní orgán prvního stupně nashromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, zaslal žalobci vyrozumění ze dne 15. 5. 2020 o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (doručeno žalobci dne 19. 5. 2020). Správní orgán prvního stupně ve vyrozumění zároveň vyzval žalobce, aby sdělil své stanovisko, zda má zájem o seznámení s podklady řízení, či nikoli, a zároveň, aby sdělil, zda je schopen komunikovat v českém jazyce. Dále správní orgán upozornil žalobce, že vyjádření se k podkladům rozhodnutí je jeho právem, nikoli povinností. V reakci na předmětné vyrozumění žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně žádost o zastavení správního řízení, ve které žádal, aby toto řízení bylo **pozastaveno**, resp. o odklad zahájení správního řízení na dobu po ukončení výkonu trestu. Svou žádost odůvodnil tím, že se momentálně nachází ve Věznici Bělušice, kde vykonává trest odnětí svobody, který bude ukončen dne 31. 10. 2022, a proto se nemůže zúčastnit Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním orgánem zahájeného řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Předmětná žádost byla žalobcem sepsána v českém jazyce a z žádosti nevyplývá, že by žalobce měl jakékoli potíže v tomto jazyce se správním orgánem prvního stupně komunikovat.

16. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 29. 5. 2020, č. j. OAM-1231-8/ZR-2020, rozhodl, že správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-1231/ZR-2020 se nepřerušuje a podle § 64 odst. 3 správního řádu se žádost o přerušení řízení zamítá. V odůvodnění usnesení správní orgán prvního stupně konstatoval, že se v daném případě jedná o řízení z moci úřední, které lze přerušit pouze za předpokladu, že takové přerušení nebude v rozporu s veřejným zájmem, a z důležitých důvodů. Skutečnost, že se žalobce v současné době nachází ve výkonu trestu, však správní orgán za dostatečně závažný důvod nepovažoval. Měl za to, že žalobce byl o svých právech řádně poučen, a že může hájit svá práva i z Věznice Bělušice. Proti předmětnému usnesení žalobce odvolání nepodal, ačkoli byl o této možnosti správním orgánem prvního stupně řádně poučen. Dne 10. 6. 2020 poté správní orgán prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí.
17. Na tomto místě soud k poznámce právního zástupce žalobce uvedené při jednání soudu, že mezi rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a žalovaného jsou odchylky, kdy v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že žalobce žádal o přerušení řízení, kdežto v žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žádal o zastavení řízení, připomíná, že sám žalobce své podání ze dne 24. 5. 2020 nazval „*Žádost o zastavení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu*“, byť podle obsahu tohoto podání žádal o pozastavení řízení, resp. o odklad jeho zahájení. Oba správní orgány tedy předmětnou žádost správně vyhodnotily jako žádost o přerušení řízení a skutečnost, že žalovaný při jejím označování v napadeném rozhodnutí použil název, který této žádosti dal sám žalobce, nepředstavuje podle názoru soudu žádné pochybení.
18. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“* Účelem seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení je dát účastníku řízení procesní prostor seznámit se s obsahem správního spisu v době, kdy mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován, a zároveň umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady vůči důkazům, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
19. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci žalobce nebyl v postavení žadatele, a proto mu nemohlo být plně vyhověno, a ani se výslovně nevzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, bylo povinností správního orgánu dát žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Z obsahu správního spisu vyplývá, že taková možnost byla žalobci jednoznačně dána, a to vyrozuměním o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení, doručeným žalobci dne 19. 5. 2020. Z obsahu samotné žádosti žalobce o (po)zastavení, resp. přerušení řízení do skončení doby výkonu trestu odnětí svobody, správní orgán nemohl nijak dedukovat, že se žalobce chce seznámit s obsahem správního spisu, nebo že zaslané písemnosti nerozumí, či že nemůže komunikovat se správním orgánem v českém jazyce pro nedostatečnou znalost tohoto jazyka.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Soud nepomíjí skutečnost, že žalobce se po celou dobu správního řízení nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Nicméně tato okolnost nijak nebránila žalobci v tom, aby správnímu orgánu prvního stupně k jeho dotazu sdělil, že chce uplatnit své právo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Rovněž mu tato situace nebránila v možnosti požádat správní orgán o poskytnutí kopie správního spisu nebo jeho části ve smyslu § 38 odst. 4 správního řádu. Právě zpřístupnění kopie správního spisu k žádosti žalobce, jež ovšem nebyla podána, by soud za dané situace pro hájení žalobcových práv považoval nejen za vhodné, ale plně dostačující. Zároveň soud připomíná, že o této možnosti byl žalobce poučen již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 30. 4. 2020. Další možností v dané věci, o níž byl žalobce poučen a již nevyužil, bylo zvolení si zmocněnce k zastupování v daném řízení nebo čistě pouze pro pořízení kopie správního spisu.
21. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně nijak neomezoval žalobce v jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí a možnosti vyjádřit se k nim. Zcela v souladu se správním řádem mu poskytl poučení o jeho procesních právech. Žalobce proto fakt, že svého práva nevyužil, může nyní přičítat k tíži pouze sobě samotnému. Na správnost postupu správního orgánu prvního stupně ovšem tato skutečnost nemá žádný vliv, a daná námitka je tedy nedůvodná. Soud dodává, že s obsahem správního spisu a s podklady pro vydání rozhodnutí se dodatečně mohl seznámit i žalobcův právní zástupce, který jej zastupoval v řízení o odvolání, a mohl na tyto podklady následně reagovat případným doplněním odvolání. Nic takového však neučinil.
22. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že se správní orgány nezabývaly zcela zásadní okolností, a to čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, podle kterého bylo v daném případě nezbytné zkoumat ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce.
23. Z § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „*Ministerstvo [vnitřně] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*“
24. Podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES platí, že „*[členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.*“ Odkazovaný čl. 12 směrnice 2003/109/ES poté ve svém odstavci 1 stanoví, že „*[členské státy mohou učinit rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícím rezidenta pouze tehdy, představuje-li uvedená osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.*“
25. Ze shora citovaného ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá povinnost správního orgánu zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, je-li splněna tam uvedená objektivní podmínka. Jinými slovy řečeno, naplní-li se hypotéza vyjádřená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců spočívající ve skutečnosti, že cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, že znění zákonného textu vyplývá, že Ministerstvo vnitra bez dalšího cizinci zruší povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Absentuje zde možnost správního orgánu uvážit, zda ke zrušení
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

platnosti pobytového povolení přistoupí. Podle předmětného ustanovení se správní orgán nemusí a ani nemá zabývat splněním žádných dalších podmínek. Ostatně v nyní posuzované věci na uvedené poukázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí, když konstatoval, že v daném případě nejsou orgány povinny ani oprávněny zkoumat charakter trestné činnosti cizince a další specifika daného případu.

26. V této souvislosti je ovšem nezbytné zmínit závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, dostupném na www.nssoud.cz, na něž odkazoval též žalobce v podané žalobě. Nejvyšší správní soud se v předmětném rozsudku zabýval posouzením, zda směrnice 2003/109/ES ukládá členským státům posuzovat v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu individuálně závažnost protiprávního jednání cizince ve vztahu k ohrožení veřejného pořádku a konstatoval, že „[u]stanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, přičemž jsou dány podmínky k přímému účinku uvedeného ustanovení směrnice. Přímý účinek se přitom projeví tak, že správní orgán je povinen v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zabývat se vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek (čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES). Přistoupí-li správní orgán ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, musí být z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek. V žádném případě tedy nepostačí pouhý odkaz správního orgánu na pravomocný odsuzující rozsudek soudu České republiky, kterým byl cizinci za spáchání úmyslného trestného činu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. S ohledem na přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES je přitom zcela irrelevantní, zda zákonodárce implicitně považuje protiprávní jednání podřaditelné pod podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců za natolik závažná, že s nimi paušálně spojuje směrnici předvídané ohrožení veřejného pořádku.“
27. V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl od roku 1997 držitelem povolení k trvalému pobytu občana třetího státu na území České republiky. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 29. 1. 2018, č. j. 4 T 98/2017-460, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 To 148/2018-549, byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 42 měsíců pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/ 2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 téhož zákona.
28. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k uvedenému poté konstatoval (srov. strany 5 a 6), že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Správní orgán prvního stupně byl přesvědčen, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost. Správní orgán vzal při svém rozhodování v úvahu nebezpečnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil, celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody a způsob narušení veřejného pořádku žalobcem. Měl za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu cizince pravomocně odsouzeného za drogovou trestnou činnost v tak značném množství jako v případě žalobce je vysoce žádoucí již s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvých, kteří jsou tímto nebezpečím ohroženi ve zvýšené míře. Přísný postup proti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

drogovým deliktům je podle správního orgánu vysoce žádoucí také proto, že zvyšující se rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Správní orgán prvního stupně též upozornil na výroční zprávu Národní protidrogové centrály, ze které naprosto zřetelně vyplývá každoroční stoupající počet trestných činů v souvislosti s obchodem a výrobou drog ze strany cizinců. Zároveň měl správní orgán prvního stupně za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je nejen ve veřejném zájmu, ale i v souladu i s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, na kterou poukazoval, a nedojde jím k porušení Úmluvy.

29. Ačkoli správní orgán prvního stupně v souzené věci ve svém rozhodnutí výslovně neposuzoval, zda žalobce s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek přímo ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, má soud za to, že shora uvedené úvahy správního orgánu v dostačující míře naplňují požadavek individualizace řízení a samy o sobě představují v této konkrétní věci ekvivalent takového posouzení. Žalobní námitka není důvodná.
30. Další žalobní námitka směřovala k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
31. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
32. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“

33. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, dostupné na www.nssoud.cz).
34. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že tyto v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě žalobcových tvrzení a námitek hodnotily, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného čl. 8 Úmluvy.
35. Správní orgán prvního stupně na straně 2 až 4 svého rozhodnutí konkrétně uvedl, že zrušení pobytu v daném případě není v rozporu s čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Připustil, že v daném případě dojde k zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, tento zásah je však zcela legální, v souladu se zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení zločinnosti a zájmem na ochraně práv a svobod druhých. Dodal, že zásah do soukromého života si žalobce přivodil sám svou trestnou činností, neboť věděl nebo alespoň vědět měl, že mu v případě odsouzení může být trvalý pobyt zrušen. Správní orgán prvního stupně byl přesvědčen, že žalobce se protiprávnímu jednání měl vyhnout o to více za situace, kdy má na území České republiky rodinu. Dále poznamenal, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. Žalovaný ve svém rozhodnutí na stranách 6 až 10 aproboval závěry, ke kterým dospěl správní orgán prvního stupně, a dále uvedl, že po celkovém posouzení všech okolností případu dospěl k závěru, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Žalobce má na území České republiky manželku paní N. T. T. H., státní příslušnici Vietnamské socialistické republiky, která podle cizineckého informačního systému pobývá na území České republiky na základě trvalého pobytu a její pobytové oprávnění se nijak neodvíjí od pobytového oprávnění jejího manžela. Právo na respektování soukromého a rodinného života podle žalovaného nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území, přičemž v daném případě ze správního spisu nevyplývají žádné překážky realizace rodinného života v zemi původu žalobce. Žalovaný neshledal nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do života žalobce ani s ohledem na judikaturu českých správních soudů a Evropského soudu pro lidská práva, či porušení čl. 8 Úmluvy a opětovně zdůraznil závažnost porušení chráněného zájmu, kterého se žalobce dopustil. K žalobcem namítaným fatálním důsledkům jeho odloučení od manželky poté konstatoval, že k určitému odloučení dochází již v současné době, neboť se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Důsledkem napadeného rozhodnutí není znemožnění kontaktu žalobce a jeho manželky.
37. Takto provedené hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Správní orgány obou stupňů zjistily relevantní faktory přiměřenosti, a tyto poté zkoumaly. Odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo. K tomu soud podotýká, že sám žalobce v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před soudem kromě skutečnosti, že má na území České republiky manželku a že jejich odloučení by bylo fatální, nesdělil žádné mimořádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Žalobní námitka není důvodná.
38. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci lze naopak dovodit, že realizace jeho rodinného života s jeho manželkou v zemi původu je možná, když žalobcova manželka je stejně jako žalobce vietnamské státní příslušnosti, tudíž jejich přesídlení do Vietnamu rozhodně nebrání národnostní ani jazyková bariéra. Žalobce navíc žádné důvody, proč by se oba s manželkou nemohli přestěhovat do Vietnamu, kde by realizovali svůj rodinný život, neuvedl ani v odvolání, ani v žalobě.
39. K námitce, že žalovaný zcela bagatelizoval dopad vydaného rozhodnutí do žalobcova rodinného života, neboť se nezabýval dokazováním ohledně toho, jak se výkon trestu odnětí svobody promítl do jeho vztahu s rodinou, soud konstatuje, že v důsledku výkonu trestu odnětí svobody automaticky dochází k určitému narušení rodinných vazeb, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odsouzený může trávit se svou rodinou pouze velmi omezený čas během návštěv, což logicky rodinné vztahy ovlivní. Soud zdůrazňuje, že sám žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho vztahu s jeho manželkou, kterými by se správní orgány nezabývaly. Dokazování směřující ke zjištění, do jaké míry došlo k narušení rodinných vazeb, jak často žalobce jeho manželka navštěvuje a jak zvládá život bez něj, nebyl podle názoru soudu žalovaný povinen provádět, neboť sám žalobce v tomto směru ve správním řízení nic konkrétního netvrdil. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42, dostupný na www.nssoud.cz, nepovažuje zdejší soud za příléhavý, neboť předmětný rozsudek řeší skutkově velmi odlišnou situaci, kdy cizinec měl nejen manželku, nýbrž také dítě, a v době rozhodování odvolacího orgánu byl již propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, tedy mohlo dojít k obnovení rodinného života, nebo dokonce k jeho prohloubení, což ovšem odvolací orgán nezkoumal. Naopak v právě projednávané věci má žalobce jen manželku a v době rozhodování žalovaného byl dosud ve výkonu trestu, tudíž trvalo omezení kontaktu mezi žalobcem a jeho manželkou. K žalobcovu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 8 Azs 297/2019-45, dostupný na www.nssoud.cz, zdejší soud podotýká, že skutková situace v projednávané věci je odlišná, neboť žalovaný nevycházel z toho, že míra ohrožení veřejného pořádku je s ohledem na povahu spáchaného trestného činu nutně vyšší než zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nýbrž provedl porovnání míry ohrožení veřejného pořádku a rodinných poměrů žalobce, které s ohledem na jím uplatněná tvrzení zjistil dostatečně. Námitku bagatelizace dopadu rozhodnutí do žalobcova rodinného života proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

40. Žalobci lze přisvědčit v tom, že posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, nikoli věci správního uvážení správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). To však podle názoru zdejšího soudu nic nemění na výše uvedeném závěru, že správní orgány postupovaly při posuzování přiměřenosti svých rozhodnutí, resp. jejich dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života, plně v souladu se zákonem i související judikaturou správních soudů.
41. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.